

Sygn. akt **IC 1093/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Chłopecka
Protokolant:	Protokolant sądowy Karolina Ostasiuk

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **Z. T.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) z siedzibą w W.**

o odszkodowanie

orzeka:

I. oddala powództwo w całości;

II. zasądza od powódki Z. T. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwotę 3617 zł / trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych/ tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 1093/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 sierpnia 2013 roku powódka Z. T., na podstawie art. 129 ust. 2 w zw. z art. 136 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska oraz Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego – Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. - kwoty 100.000 zł /sto tysięcy złotych/ tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 2 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty. Na kwotę wskazaną powyżej składała się kwota 30.000 zł /trzydzieści tysięcy złotych/ tytułem odszkodowania za koszty dostosowania znajdującego się na powierzchni nieruchomości oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), budynku powódki, położonego w W. przy Al. (...), w obrębie 2-11-11 dzielnicy U., dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), do wymagań technicznych zapewniających właściwy klimat akustyczny oraz kwota 70.000 zł /siedemdziesiąt tysięcy złotych/ tytułem odszkodowania za obniżenie wartości rynkowej nieruchomości powódki na skutek oddziaływania hałasu powodowanego przez lotnisko O. im. F. C. w W. na nieruchomość powódki oraz znajdowania się nieruchomości powódki w całości w strefie Z2 obszaru ograniczonego użytkowania. Powódka wniosła również o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm prawem przepisanych (pозew: k. 2 – 8).

W odpowiedzi na pozew pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podniósł

upływ terminu zawitego dla roszczeń dochodzonych przez powódkę, jak również wskazał, iż po wejściu w życie uchwały nr (...) sejmiku Województwa (...) nie doszło do powstania nowych ograniczeń obowiązujących na nieruchomości powódki w stosunku do ograniczeń już na niej istniejących – zgodnie z rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie z dniem 24 sierpnia 2007 roku, a część istniejących dotychczas ograniczeń m.in. dla zabudowy mieszkaniowej została w/w uchwałą nr (...) zniesiona (odpowiedź na pozew: k. 79 – 94).

Uzasadniając swe stanowisko, pozwany wskazał na art. 129 ust. 4 p.o.ś., który ustanawia 2-letni termin zawity na dochodzenie roszczeń przewidzianych w art. 129 ust. 2 p.o.ś., liczony od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Zdaniem pozwanego termin ten upłynął i roszczenia powódki wygasły, bowiem jej nieruchomość już na mocy poprzednio obowiązującego rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dz. Urz. Woj. M.. nr 156, poz. 4276 ze zm.) podlegała ograniczeniom, zaś późniejsza uchwała Sejmiku Województwa nie ustanowiła nowych ograniczeń ani nie zwiększyła intensywności już istniejących. Z ostrożności procesowej pozwany podkreślił również, że brak jest związku między położeniem nieruchomości w obszarze ograniczonego użytkowania a spadkiem jej wartości, że ograniczenia powstałe na skutek wejścia w życie uchwały Sejmiku nie miały charakteru istotnego ani nie zmusiły właścicielki do zmiany sposobu korzystania z nieruchomości, oraz że w dzielnicy położenia nieruchomości (U.) hałas drogowy jest większy niż hałas wywoływany przez ruch lotniczy. Co do części roszczenia dotyczącej rewitalizacji akustycznej lokalu pozwany podniósł, że powódka nie wykazała należyście, czy klimat akustyczny w lokalu przed wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania odpowiadał przepisom prawa, co uniemożliwia ustalenie nakładów na jego poprawę. Co więcej, ewentualne zasądzenie odszkodowania z tytułu nakładów powodowałoby, zdaniem pozwanego, wzrost wartości nieruchomości uzasadniający obniżenie pozostałej części odszkodowania.

W replice na odpowiedź na pozew z dnia 11 kwietnia 2014 roku strona powodowa podtrzymała stanowisko zawarte w pozwie, a także ustosunkowała się do zarzutów podniesionych przez pozwanego. Powódka podniosła, iż w jej ocenie dochowała terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 u.p.o.ś. ze względu na to, że uchwała nr (...) Sejmiku Województwa (...) weszła w życie z dniem 04 sierpnia 2011 roku, jednocześnie przyznała że nieruchomość powódki była objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia nr (...) wydanego przez Wojewodę (...) w dniu 07 sierpnia 2007 roku, wskazując jednakże, że podstawy swoich roszczeń upatruje w uchwale Sejmiku Województwa (...) ze względu na utratę mocy obowiązującej rozporządzenia nr (...) z 2007 roku z dniem 15 listopada 2008r., powołując się w tej kwestii na orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie II OSK 445/09 z dnia 29.09.2009r. oraz II OSK (...) z dnia 23.03.2010r. Skoro ten akt wygasł to ograniczenia przestały istnieć – odżyły one z chwilą wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) tj. z dniem 4 sierpnia 2011 r. (replika na odpowiedź na pozew: k. 166 – 175).

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka od 1978 roku jest właścicielem zabudowanej nieruchomości położonej przy Al. (...) w W. (działka o nr ewidencyjnym 141, obręb 2-11-11) (dowody: odpis KW nr (...) k. 14-16, wypis z rejestru gruntów k. 17, zaświadczenie k. 18).

Na podstawie decyzji administracyjnej nr (...) z 2001 roku powódka dokonała rozbudowy istniejącego na nieruchomości budynku mieszkalnego (dowody: decyzja nr (...) –k. 19-19v., projekt rozbudowy domu –k. 23-54).

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...). Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o treść art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2006 roku, Nr 129, poz. 902 z późn. zm.). Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomość powódki znalazła się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) – strefie M. Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 tego rozporządzenia w

obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową, zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M – także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2 oraz budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2. Natomiast w myśl § 5 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzono wymagania techniczne zgodnie, z którymi w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych, a w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach (**dowód:** Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 roku, Nr 156, poz. 4276 k. 104-105).

Uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, która weszła w życie 04 sierpnia 2011 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Na mocy tej uchwały stanowiąca przedmiot sprawy nieruchomości powódki nadal pozostawała w obszarze ograniczonego użytkowania – w całości w strefie Z2. W powyższej uchwale określono, iż w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność akustyczną ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 roku Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 roku Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy, a w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 roku Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 roku Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy (**dowód:** wyciąg z załącznika nr 6 do uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. wraz z zaznaczonymi nieruchomościami k. 106).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niezakwestionowanych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dowodów, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, a których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zanegowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania – uznając je za spójny, wiarygodny i nie budzący wątpliwości materiał dowodowy.

Sąd oddalił wnioski dowodowe na podstawie art. 227 k.p.c., w tym wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa celem określenia wartości nakładów koniecznych na rewitalizację akustyczną, oraz biegłego z zakresu wyceny nieruchomości celem oszacowania spadku wartości nieruchomości powódki, a także biegłego z zakresu akustyki celem określenia czy w budynku Powoda został zapewniony prawidłowy klimat akustyczny oraz czy obecnie panujący w budynku powoda klimat akustyczny jest wystarczający (postanowienie k. 226), mając na względzie, że do merytorycznego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy powołane dowody były zbędne.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było to, że rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) i nieruchomość powódki znalazła się wewnątrz obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) w W. (strefie M) oraz, że na mocy uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku nadal znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) w W. (w strefie Z2).

W świetle powyższego za podstawę materialnoprawną roszczenia wysuniętego przez powódkę należy uznać przepis art. 129 ust. 1-2 p.o.ś., zgodnie z którym w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel

może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę oraz art. 136 ust. 3 p.o.ś., w myśl którego szkodą związaną z wprowadzeniem obszaru są także koszty dostosowania akustycznego nieruchomości.

Stąd w pierwszej kolejności ustalić należało, czy strona powodowa zachowała przewidziany w art. 129 ust. 4 p.o.ś. 2-letni termin na dochodzenie roszczeń. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie podziela bowiem stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym termin ten ma charakter zawity, stąd jego upływ powoduje wygaśnięcie roszczeń (por. wyroki SN z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12, LEX nr 1389001; z dnia 29 listopada 2012 r., II CSK 254/12, LEX nr 1294477 oraz z dnia 10 października 2008 r., II CSK 216/08, LEX nr 577165). Termin ten liczy się od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Zachowanie terminu należy ocenić dla roszczeń dotyczących nieruchomości przy Al. (...) w W.. Obliczenie tego terminu dla nieruchomości powódki wymaga dodatkowo ustalenia, czy ustanawiające obszar ograniczonego użytkowania rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) obowiązywało aż do jego zastąpienia przez uchwałę nr (...) Sejmiku Województwa (...), czy też, jak twierdzi powódka, utraciło moc obowiązującą dnia 15 listopada 2008 r.

W ocenie Sądu, rozporządzenie Wojewody utraciło moc obowiązującą dopiero z dniem wejścia w życie uchwały Sejmiku, tj. dnia 4 sierpnia 2011 r. Innymi słowy, nietrafne jest stanowisko pełnomocnika powódki, że od 15 listopada 2008 r. do dnia wejścia w życie uchwały Sejmiku rzekomo nie istniał obszar ograniczonego użytkowania obejmujący jej nieruchomość. Wprawdzie w okresie obowiązywania rozporządzenia Wojewody będący podstawą jego wydania przepis art. 135 ust. 2 p.o.ś. był dwukrotnie nowelizowany, to jednak nie spowodowało to utraty mocy tego aktu wykonawczego (por. wyroki SA w Warszawie z dnia 30 listopada 2010 r., VI ACa 1156/10, LEX nr 682525 oraz VI ACa 1058/10, LEX nr 681006; z dnia 1 kwietnia 2011 r., VI ACa 194/11, niepubl.; 6 lipca 2011 r., VI ACa 14/11, LEX nr 852391 oraz 8 lipca 2011 r., VI ACa 140/11, LEX nr 929402). Sąd zna oczywiście pierwsze orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego (na które powoływał się pełnomocnik powódki) w tym zakresie, jednak nie sposób zgodzić się z zaprezentowanym poglądem jakoby między 15 listopada 2008 roku a 04 sierpnia 2011 roku nie obowiązywał żaden akt prawny umożliwiający dochodzenie roszczeń przez osoby, których nieruchomości znalazły się w obszarze ograniczonego użytkowania.

Na mocy art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. nr 175, poz. 1462 ze zm.) ustawodawca zmienił organ uprawniony do ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, powierzając tę kompetencję Sejmikowi Województwa zamiast Wojewodzie, a także rodzaj aktu – uchwała w miejsce rozporządzenia. Zgodnie z regułami walidacyjnymi sformułowanymi w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. nr 100, poz. 908), zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie powoduje utraty mocy obowiązującej przez ten akt (§ 32 ust. 3), co znajduje odpowiednie zastosowanie także

do aktów prawa miejscowego (§ 143). Następnie, wprawdzie zgodnie z ZTP zmiana formy aktu powoduje utratę jego mocy (§ 32 ust. 2 w zw. z § 143), lecz reguła ta nie znajduje zastosowania do przedmiotowego rozporządzenia ze względu na treść przepisu art. 47 ust. 2 powołanej wyżej nowelizacji, zgodnie z którym akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje.

Przepis art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. nr 199, poz. 1227 ze zm.) zmienił natomiast treść upoważnienia z art. 135 ust. 2 p.o.ś., wskazując iż obszar ograniczonego użytkowania tworzy się dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu powyższej ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku. Wskazać należy, iż przed powyższą zmianą, a zatem do dnia 15 listopada 2008 r., obowiązywał art. 51 p.o.ś., który w ust. 1 nakazywał m.in. sporządzić raport o oddziaływaniu na środowisko dla planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, będący w myśl art. 136 ust. 1-2 podstawą do ewentualnego wprowadzenia ograniczeń. Szczegółowe określenie m.in. rodzajów przedsięwzięć o powyższych cechach pozostawiono do uregulowania w przepisach wykonawczych, podstawą dla wydania których był art. 51 ust. 8 p.o.ś. Zgodnie z wydanym na podstawie tego upoważnienia rozporządzeniem Rady

Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. nr 257, poz. 2573 ze zm.), sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagały lotniska o podstawowej długości pasa startowego nie mniejszej niż 2.000 m (§ 2 ust. 1 pkt 28). Według zaś § 3 ust. 1 pkt 55 rozporządzenia, raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko mogły wymagać lotniska, niewymienione w § 2 ust. 1 pkt 28, lub lądowiska helikopterów.

Zgodnie z przepisem art. 144 pkt 9 powołanej wyżej ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, działy V i VI w tytule I p.o.ś., w tym art. 51, podlegały uchyleniu. Jednocześnie, przepis przejściowy art. 173 ust. 1 stanowił, że dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane m.in. na podstawie art. 51 ust. 8 p.o.ś., zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 60 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, jednak nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie tej ustawy, to jest do dnia 15 listopada 2010 roku. Stosownie zaś do treści przepisu art. 173 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, do czasu wydania przepisów, o których mowa w art. 60 tej ustawy:

1) za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko; 2) za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 2 niniejszej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których obowiązek sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko może być stwierdzony.

Konkludując - uchylając art. 51 ust. 1 pkt 1 i art. 51 ust. 8 p.o.ś. ustawodawca postanowił, że przepisy wykonawcze wydane na podstawie tej ustawy (w tym wyżej wymienione rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r.) zachowują moc przez 24 miesiące, to jest do dnia 15 listopada 2010 roku. W art. 173 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku doprecyzowano natomiast, że do czasu wydania przepisów wykonawczych określonych w art. 60 tej ustawy, za przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, określone w art. 59 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, uważa się określone w dotychczasowych przepisach (rozporządzeniu Rady Ministrów) przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że zmiana treści upoważnienia z art. 135 ust. 2 p.o.ś. miała w istocie charakter jedynie redakcyjny. Przemawia za tym także treść nowego aktu wykonawczego, wydanego na podstawie art. 60 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. nr 213, poz. 1397 ze zm.), które weszło w życie z dniem 15 listopada 2010 r. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 30 tego rozporządzenia do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska o podstawowej długości drogi startowej nie mniejszej niż 2.100 m, zaś stosownie do § 3 ust. 1 pkt 59 do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 30 lub lądowiska, z wyłączeniem lądowisk centrów urazowych, o których mowa w ustawie z dnia 8 września 2006 roku o Państwowym Ratownictwie Medycznym przeznaczonych wyłącznie dla śmigłowców ratunkowych.

Podsumowując, nowelizacje art. 135 ust. 2 p.o.ś. prowadzące do zmiany organu uprawnionego, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko nie doprowadziły do utraty mocy obowiązującej przez rozporządzenie nr (...) Wojewody (...); skutki zmiany formy aktu zostały uregulowane w przepisach przejściowych, zaś zakres spraw przekazanych do uregulowania pozostał przedmiotowo niezmienny, mimo zmiany określającego go aktu wykonawczego. Trafność powyższego rozumowania potwierdził zarówno Sąd Najwyższy (por. wyroki z dnia 6 maja 2011 r., II CSK 421/10, LEX nr 863961 oraz z dnia 25 maja 2013 r., I CSK 509/11, LEX nr 1215402), jak i Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (wyrok z dnia 31 sierpnia 2009 r., IV SA/Wa 2569/07, LEX nr 518044). Podobnie w uzasadnieniu uchwały nr (...) Sejmiku Wojewódzka (...) stwierdzono, że: „dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego użytkowania – rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji

terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje”.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że wyrównanie szkód w ramach art. 129 i art. 136 ustawy p.o.ś. uzależnione jest od dodatkowych uregulowań prawnych (rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego) i zdaniem Sądu Okręgowego nie może zaistnieć „próżnia” w dochodzeniu roszczeń z tych przepisów. A próżnia taka powstałaby gdyby przyjąć, iż rozporządzenie Wojewody wygasło a nowe uregulowanie zapada po dwóch latach.

W świetle powyższego - skoro rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) obowiązywało aż do wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...), to ograniczenie prawa własności powódki powstało już z dniem wejścia w życie rozporządzenia Wojewody – ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania obejmującego częściowo nieruchomość budynkową powódki – czyli z dniem 25 sierpnia 2007 r. Stąd przewidziany w art. 129 ust. 4 p.o.ś. na dochodzenie roszczeń z tego tytułu 2-letni termin zawity upłynął z dniem 25 sierpnia 2009 r., bowiem ocena przedstawionego przez powódkę materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że nie wystąpiła ona ze swym roszczeniem przed tą datą.

Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 r. (IV CSK 608/12, LEX nr 1347892; zob. także wyrok SN z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 28/12, LEX nr 1228596) szkoda w rozumieniu przepisu art. 129 ust. 2 p.o.ś. nie powstaje w sytuacji, gdy nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowy zakres ograniczeń w korzystaniu z danej nieruchomości. Interpretacja odmienna mogłaby prowadzić do kilkukrotnej kompensacji tej samej szkody, a więc bezpodstawnego wzbogacenia się poszkodowanego. W drugim ze wskazanych orzeczeń podkreślono także, że roszczenia z art. 129 ust. 2 p.o.ś. „odżywają” w zakresie dodatkowej szkody, jeżeli nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego zaostrza dotychczasowe ograniczenia lub wprowadza nowe, pogłębiając w ten sposób już zaistniałą szkodę, przy czym zmiana taka musi obejmować nieruchomość uprawnionych (por. wyrok SN z dnia 1 grudnia 2010 r., I CSK 86/10, LEX nr 818554). Z porównania treści § 4 ust. 1 rozporządzenia Wojewody oraz § 5 pkt 2 lit. a-c nie wynika zwiększenie obciążeń dotyczących przedmiotowej nieruchomości. Zatem, w opinii Sądu, na skutek zmiany aktu ustanawiającego ograniczenia nie uległa zmianie sytuacja nieruchomości powódki.

Mając na względzie poczynione ustalenia faktyczne oraz przedstawione rozważania prawne, Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 6 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013.490), obciążając kosztami zastępstwa prawnego pozwanego w wysokości 3.600,00 zł, stanowiącej stawkę minimalną przy wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie oraz kwotą 17,00 zł uiszczoną przez pozwanego z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego w niniejszej sprawie (k.95), przegrywającą sprawę powódkę, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie do której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędnej do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.